

URÁNIA magyar tudom. színház

Szerdán, csütörtökön és
pénteken

Nordisk sláger!

Dán színészek!

Mindent a szerelemért

Dráma 3 felvonásban.

Ngári
diszgyakorlatok.

Krausz bácsi
nyomora.

Az áruló nő.

A követ öt leánya.

Előadások szombaton 6, 1/28 és 9 órákor
Vasárnap d. u. 3 órától éjjel 11 óráig

„VASS” mozgófénykép színház

554a

Szerdán, csütörtökön és
pénteken

Maxi 8 esete.

MAXI leánykérőben.

MAXI gazdag.

MAXI különös fogadása.

MAXI festő.

MAXI mint szerelő.

MAXI nászuton.

MAXI és az Inas.

MAXI szájhős.

Előadások szombaton 1/26, 8 és 9 órákor
Vasárnap d. u. 3 órától éjjel 11 óráig

Az idén *Koteánál* valami történt. Az újságok irtak róla, de a közönség tulnyomó része, jómagam is, átsiklottam rajta. Micsoda is volt az? Fölrobbant ebben a városkában egy bomba, megölt néhány embert, mire a felbőszült törökök lemészároltak vagy 180 névtelen polgárt. Mint egy adott jelre, megkezdődött az éles, a vad agitáció az egész vonalon. Lepedőnyi plakátok hívták az embereket minden városban, minden faluban meetingre, ahol a macedón párt legnépszerűbb szónokai *tűzeltek a háboru érdekében*.

Ismeretes a hetekig, hónapokig tartó huzavona az ugynevezett nagyhatalmak között, de nem ismeretes, hogy milyen bölcsen használta ki az időt a *bulgárok* fényes hadvezető-sége. Mondhatni, hogy a kormány egyik kezével biztosította a követeket békés hajlamairól, a másikkal azonban óriási előkészületeket végzett. Az ország pénzügyi helyzete nem engedi még meg, hogy a hadvezetéshez szükséges anyagokból és tárgyakkól állandóan nagy készleket tartsanak, a cout que cout elv alapján azonban rövid néhány hónap alatt szerezték be a külföldről mindazt, amire szükségük volt. És mindezt a legnagyobb titokban, hogy a közvéleményt ne foglalkoztassák előre. Az idő telt és a lakosságon lassan-lassan óriási izgalom vett erőt, mert a lekesedés csak később következett. Elkeseredést keltett, hogy ime megint csak jaj és lárma, a kereskedők, iparosok megint a legjobb szezonjukat veszítik el, megint csak annyi izgalom és mindez megint csak senmiért történjék? Nem. Vessük végét már egyszer ennek a türehetlen állapotnak! Háborút! Háborút! Voina! Voina!

És megjött az *általános* mozgósítás. Ezt a napot, szeptember 30-át sohasem felejtetem el! Egész délelőtt, mint már majd az egész elmúlt héten mindenütt csoportokba verődve politizáltak az emberek. A levegő, mintha villamossággal lett volna telve. Egymást várták, egymást kérdezték, nincs e semmi hír Szófiából. Végre, ugy négy óra tájban látok egy ismerős generálist végig sietni az utcán a hivatala felé, kérdezzük, mi újság? Örömsugárzó arccal csak annyit felel:

— C'est fini, nons mobilison, la Serbie aussi.

A hir villámként terjed végig a városban, az utcák telve néppel és midőn végre, vagy egy óra múlva lovas kürtös „adja tudtára” a népek a mobilizációt, egetverő hurrah kiáltásokkal telik meg a város.

Nagy keletje támad egyszerre a katonasípkának, meg a bocskornak, este már minden második ember ezzel a trófeákkal ment haza. Az arcok lekesedéstől lángoltak, sehol siránkozás, sehol panaszkodás. Mindenki katona, lelkes, büszke katona lett. Általános szerencsekívánat, gratuláció, csüggedésnek, kétségbeesésnek nyoma sincs, mindenki biztos a sikerben. Hogyne, hiszen jó ügyért, testvéreink szabadságáért megyünk harcba, hagyjuk itt családunkat, ekzsisztenciánkat, mindenünket. És ami a legszebb, legmegfélelőbb és sajnos, magyar szemnek a legszokatlanabb a dologban, *mindnyájan józanul jönnek*. Most már ötödik hete a mozgósításnak, megfordult a városban legalább 150,000 katona, *de még a színét sem lehetett látni egy részegnek se*. Dudaszóval vagy furulyával, énekével, kurjongatva már az ujoncok is bevonultak és horribile dictu, még azok között sem volt részeg! Olyan józansággal, olyan pontossággal bonyolódik le az egész, hogy csudálatba ejti mindazokat is, akik magukkal hozott rossz szokásukból kifolyólag leszeretnek mindent gáncsolni, ami balkáni. Mintha a Balkán Beigrádnál kezdődnek...

Magától értetődik, hogy már az eddigi sikerek is nagyban növelték a bulgárok már eddig is elég nagy önbizalmát. Magától értetődőnek tartják, hogy az elfoglalt területeket meg is tartják, sőt egy tegnapi helyi újság már Konstantinápoly meghódításánál tart. Józanul gondolkozó férfiak is meg vannak azonban győződve, hogy Törökország órája ütött és jómagam is komolyan foglalkozom már egy Adria-nápolyban nyitandó fiók részletkérdéseivel.

KÖZIGAZGATÁS

— **Rövid hírek.** Az *igazoló-választmány* november 15-én déli 12 órákor ülést tart a városháza bizottsági termében. A legtöbb adót fizetők névsora ellen való fölszólamlásokat november 14-ének déli 12 órájáig lehet benyújtani. Az igazoló választmány fölülbírálja a fölszólamlásokat és végleg megállapítja a virilisták névsorát. Eddig hat fölszólamlás érkezett be. — A *városi köztisztasági* telep részletes költségvetését elkészítette a mérnökség. Eszerint a telep berendezésének összes költsége körülbelül 300,000 koronára rugnak. Munkáslakásokra, istállókra együtt több mint 200,000 korona szükséges.

SPORT.

Szegedi könyv

a magyar sportról.

(*Saját tudósítónktól.*) A szegedi könyvpiacnak eseménye van. Megjelent *Herczog István*, reprezentatív tornász sporttanulmánya, „Impresszióim a stockholmi olimpiáról” címmel. Esemény a könyv, mert komoly kritikai tanulmány a magyar sportról. A stockholmi olimpián, ahol a világ minden kulturállama nemes harcot vívott a dicsőségért, bátor szemmel megfigyelte a fiatal tornász, hogy a magyar sportnak minden ága milyen helyet foglal el a nemzetek versenyében.

A magyar sportot a legnagyobb elbizakodás jellemzi. Tulbecsüli az erejét és nem számol az ellenfél kvalitásaival. Az olimpiád előtt is a Stadionban már előre meglobogtatták a magyar zászlót, prófétaik tehetséggel megjósolták, hogy milyen sportágban hozzák haza az elsőséget. Aztán következett a nagy bukás és vele a kiábrándulás. *Herczog István* könyvében rámutat azokra a bajokra, amelyek a magyar sportot Stockholmban a bukás szélére sodorták.

Egy-egy sportágat vagy még inkább egy-egy atlétát hihetetlen mértékben favorizálnak, a sport fejlődésével, újabb sportnemzedék nevelésével senki nem törődik. Mennyi ambíciónak szárnyát szegi a nemtörődömség, amellyel Budapesten a magyar sport ügyét kezelik. A vidék sportját észre sem veszik. Csak arról értesülnek nyomban, hogy ebben vagy abban a vidéki városban fölűnt egy kiváló képességű atléta, akit aztán fölcsalnak a fővárosba. Ilyen módon gondoskodnak a vidéki sport fejlődéséről.

Mindez szomorú eredménnyel végződött Stockholmban. *Herczog István* leplezetlenül megirta a magyar sport visszáságait. Okosan, megbízható hozzáértéssel rámutat a hibákra. Föltétlenül elismerésreméltó a tanulmánya, mert nem komolytalan hízélgéssel, üres szavakkal magasztalja a sportot, hanem céltudatosan, bátor őszinteséggel megkritizál mindent, amit látott. Ennek tapsol a valóban értékes előszó is, amit *Szalay János*, a kiváló tollu újságíró irt a könyvbe.

A könyv sportrészétől eltekintve, van még valami, amiről meg kell emlékeznünk.

Fogak

és teljes műfogsorok szájpada-
lás nélkül, arany koronák és 567
:: hidak ::

Lukács Imre

fogtechnikusi műtermében

Szeged, Kölcsey-utca 10. sz.

a Próféta-vendéglőtől jobbra.